

СИ малцата света Мария, която нежно свеждаше лице към кърмещата майна. Нимбите прееха в чистия блясък на златото, обиръжени с тънки, тъмни ивици. След това погледът му спря върху образа на света Елисавета, к която кърмеше свети Исана. В лицето на майната на Кръстителя можеше да се долови прилика с ландграфинята на Тюрингия.

От там те се заветиха към западната стена на църквата, върху които шарфините изписваха образния календар, със сцени от живота на светците. В еднакви квадрати, източени с червени ленти, бяха изобразени всички дни от годината, според важните събития от живота на светците на календара.

— До кой месец стигнахте вече? — попита абат Ритлеем.

— Сега сме <sup>на</sup> ~~на~~ месеца март — ствърна майстор Драган.

— А кой ден изписвате? — попита царя.

— Денят на светите 40 мъченици... — обясни майсторът.

Царят доближи до стената, отпрати внимателен поглед към шарфинята, който сръчно тогава четяше в равните гърненца с бонте и изпълване очертаванията, направени от майстора.

След това, сякаш подтикнат от необяснима сила, Мелни Асен внезапно се извърна и погледна към предвратето.

Върху прага на главния вход отсече, неподвижен и безмълвен, великият войвода Радри. Виеден, с трескаво неоснователно мис, със свити в тряскаха ярост постинци. Взорът му срещна тоя на царя и самоодержедът веднага разбра всичко. Всичко това, което тормозеше от толкова дни духа му с неясна тревога.

Сад войводата се мяркаха немалени сенки. Стегнаха виево.

— Кир Тодор нехлу в земята ни!

— Божаница от мър пристигнаха пред портите!

— Гдето минава войската на Коменен, било все плен и пожар!

— Мъст на измамника!

— Некаме кръвта на лицемера ромеец!